

Geta Țirel

LUMEA ARGHIREI

Geta Țîrel

Lumea Arghirei

Cuvânt înainte Anamaria Borlan

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚIREL, GETA

Lumea Arghirei / Geta Țirel ; cuv. înainte Anamaria Borlan. -
Malu Mare : Cristian Plusart, 2026
ISBN 978-630-6803-05-7

I. Borlan, Anamaria (pref.)

821.135.1

Copyright © Editura Cristian PlusArt

Imaginea copertei: Editura Cristian PlusArt cu suport AI

Editura Cristian PlusArt,
str. Gutuilor nr. 3,
207365, Malu Mare, Dolj, ROMANIA
Facebook: Cristian PlusArt
e-mail: contact@cristianplusat.ro
tel.:+40.732.740

Cuvânt înainte

Există cărți care nu oferă răspunsuri definitive, însă deschid uși, portaluri de trecere din realitate într-o altă realitate. Volumul de față aparține acestei categorii rare, nu promite certitudini, nici nu ne îndreaptă spre unele speranțe neașteptate, însă ne invită la reflecție, la curiozitate și, mai ales, la îndrăzneala de a pune întrebări acolo unde alții preferă liniștea explicațiilor comode sau, dimpotrivă, să ne frământa mintea și să ne zbuciume sufletul.

Geta Țirel scrie despre anumite enigme, nu neapărat științifice sau fenomene neelucidate, dar cu siguranță despre fenomene necesar a fi clarificate și limpezite, ipoteze incomode și mistere care se află la granița dintre cunoaștere și necunoscut. O face însă cu un discernământ care refuză atât senzaționalismul facil, cât și scepticismul steril. Textele ei nu cer cititorului să creadă, ci să gândească. Nu impun concluzii, ci construiesc contexte, pun datele în dialog și lasă mintea liberă să exploreze.

Într-o epocă în care informația circulă rapid, dar înțelegera profundă devine tot mai rară, acest volum are meritul de a încetini ritmul și de a reaminti că știința vieții nu este un sistem închis, este un proces viu. Misterele nu sunt eșecuri ale rațiunii, ci semnele ei de frontieră. Acolo unde răspunsurile lipsesc, în-cape adevărata aventură intelectuală.

Geta Țirel nu tratează necunoscutul ca pe un teritoriu de cucerit, ci ca pe unul de respectat. De aceea, scrisul ei rămâne echilibrat, documentat și, în același timp, deschis ipotezelor curajoase. Fiecare articol este o invitație la dialog între cititor, autor și lumea încă neexplicată care ne înconjoară.

Acest volum se adresează nu doar celor pasionați de lecturi facile, dar și celor care consumă poezii și mai ales de proze ale căror latură nu are nici un dram de aspect superficial. Dimpotrivă, se adresează celor care nu și-au pierdut încă uimirea și dorința de a descoperi. Citind volumul de față, vom descoperi împreună, poate că cele mai importante enigme nu sunt cele care cad din cer sau se arată din adâncuri, ci doar cele legate de limitele cunoașterii noastre senzoriale și de felul în care noi, cititorii, alegem să explorăm viața.

*

Pe Geta Țirel am cunoscut-o în cadrul ediției din 2023 a festivalului AntareSFest, ediția a 7-a, eveniment național și internațional, cu frecvență anuală, desfășurat la Brașov. Am remarcat-o în sala de lectură a Bibliotecii Județene „George Barițiu”, iar prima mea impresie a fost o prezență discretă, atentă, concentrată, prezentă alături de editura CristianPlusArt.

Atmosfera festivalului era animată de participanți veniți din toate colțurile țării și din străinătate, care își susțineau lucrările, participau la paneluri, lansări de carte și alte activități dedicate literaturii science-fiction și fantasy, însă Geta părea, doar părea, să se sustragă din tumultul atâtor oameni necunoscuți și ai cărților lor deosebite, preferând observația liniștită și dialogul interior.

Abia ulterior, când am intrat în vorbă cu ea, am descoperit că Geta Țirel scrie și ea, cu toate că nu abordează în mod explicit genul science-fiction, mai degrabă o aplecare moderată spre fantastic, textele ei așezându-se într-o zonă literar-artistică aparte, cu accente poetice și o subtilă deschidere spre mister și fantezie analitică, sugerată mai mult decât declarată. Este genul de scriitură care, cu o ingeniozitate fină, ridică probleme existențiale, deseori abstracte, care, pentru a fi înțelese pe deplin, cer o mare ascuțime a minții, căutând nu efectul imediat, ci mai ales, construiește, cu răbdare, o anumită stare ce urmează a fi deslușită.

Poezia Getei Țîrel

Explorarea sentimentului și a profunzimii umane

Lectura poeziei Getei Țîrel mi-a confirmat impresia inițială. Este o autoare preocupată profund de universul interior al ființei umane. Versurile ei transmit emoții intense, vibrante, dar nu se limitează la confesiune, ci, printr-o profunzime care depășește simpla exprimare emoțională. Ele devin un instrument de explorare a gândurilor, a atitudinilor și a mecanismelor intime ale conștiinței. Se simte, dincolo de expresia lirică, o atenție constantă acordată modului în care trăirea se transformă în cuvânt. Versurile sale, izvorând stări interioare, explorează cu finețe conștiința ca sursă a actului creator. Poeta reușește astfel să surprindă, cu sensibilitate, atât procesele afective și intelectuale, cât și latura intimă a ființei umane.

Complexitatea trăirilor este redată prin reacțiile individului în raport cu ceilalți, cu fenomenele naturii sau chiar cu obiectele aparent lipsite de viață. Prin metafore sugestive și o introspecție profundă, Geta Țîrel aduce la suprafață trăiri autentice, evidențiind legătura indisolubilă dintre poezie și experiența personală. Impresia generală lăsată de lectura poeziilor sale este una de convingere interioară, construită din aprecieri subiective asumate, exprimate cu perspicacitate, subtilitate și finețe spirituală.

În poeziile sale, reacțiile omului uman față de ceilalți, față de natură sau chiar față de obiecte capătă valori simbolice. Metaforele sunt sensibile, uneori fragile, altele surprinzător de ferme, iar introspecția nu este niciodată gratuită. Cititorul sesizează o sinceritate asumată, a unei voci care nu caută să impresioneze, ci să înțeleagă. Din această onestitate se naște convingerea profundă pe care o lasă poezia sa, o convingere construită din experiență personală și dintr-o subtilă finețe spirituală, completată de discrete inserții cu tentă etno.

Proza Getei Țirel

Exercițiu de rigoare și sensibilitate

În proză, Geta Țirel își asumă provocarea construcției narrative, abordând scrisul cu deschidere către provocări literare, valorificând experiența poetică pentru a-și îmbogăți constant stilul și expresivitatea. Dorința de îmbunătățire permanentă a stilului și a scrierii în sine, continuă să se reflecte în interesul pentru tehnici narrative și exerciții literare, care îi largesc orizonturile artistice și îi permit să aducă proșpețime fiecărui text.

Se simte experiența poetică, care îmbogățește expresivitatea și ritmul frazei, dar și o dorință constantă de perfecționare. Din discuțiile purtate pe marginea textelor aflate în lucru, am remarcat exigența cu care își analizează propriile scrieri. Nu este vorba despre nesiguranță, ci despre nevoia de a ajunge la claritate deplină: în conturarea personajelor, în plasarea acțiunii, în logica internă a poveștii.

În procesul de creație apar, uneori, momente de reflecție și îndoială, atunci când autoarea discută despre un text aflat în lucru. Această nesiguranță nu este o ezitare, ci o formă de exigență, născută din nevoia de claritate deplină asupra acțiunii, a plasării evenimentelor în spațiu și timp și a construcției personajelor. Geta Țirel acordă o atenție deosebită alegerii temei și structurii ideilor, implicându-se cu seriozitate și rigoare în documentarea necesară fiecărei scrieri.

Dezvoltarea subiectului nu se rezumă la o simplă succesiune de întâmplări, ci se construiește cu pasiune și atenție la detalii. Autoarea urmărește cu grijă firul narativ, conferindu-i ritm și armonie printr-un stil fluent și accesibil. Descrierile ample, cu valoare senzorială, completează construcția epică și invită cititorul să se implice emoțional, să trăiască fiecare moment al poveștii.

Un element esențial și definitoriu, având un rol central în reușita textelor pentru proza Getei Țirel este adâncă atenție acordată structurii și focalizării. O focalizare eficientă nu presupune

relatarea exhaustivă a fiecărei acțiuni, ci selectarea acelor detalii asupra cărora personajul își concentrează atenția. Acestea devin ancora emoțională a scenei, ghidând cititorul către trăirile și motivațiile profunde ale personajelor și conferind textului autenticitate și rezonanță afectivă. Focalizarea selectivă – alegerea acelor detalii care contează cu adevărat pentru personaj, devine o ancoră emoțională puternică, oferind autenticitate și profunzime fiecărei scene.

Textele sale nu rezultă din suprapuneri întâmplătoare de idei, și nici nu se construiesc prin acumulări întâmplătoare, dar dintr-o organizare atent gândită, care asigură coerență și claritate. Arhitectura narativă atent gândită susține firul epic cât și dezvoltarea tematică, evitând acumulările haotice sau detaliile gratuite.

Geta Țirel nu tratează proza ca pe o simplă succesiune de întâmplări. Fiecare text este rezultatul unei documentări atente și al unei organizări riguroase a ideilor. Firul narativ este urmărit cu grijă, iar stilul, fluent și aerisit, conferă poveștilor ritm și coerență. Descrierile, bogate în senzații, nu sunt decorative, ci funcționale, invitând cititorul să se implice emoțional și să trăiască spațiul și timpul povestirii.

Epilog

Acest volum este, pentru mine, este mai mult decât o simplă apariție editorială. Nu numai întâlnirea cu autoarea, ci și cu o voce literară care îmbină sensibilitatea cu rigoarea și introspecția cu disciplina scrisului. Cititorul este invitat să descopere o scriitură care nu se grăbește, care nu face concesii facile și care își construiește, pas cu pas, propria identitate

Este confirmarea unei voci care a ales să scrie cu răbdare, cu onestitate și cu respect față de cititor. De la aceste texte nu aștept revelații spectaculoase sau efecte facile, ci tocmai acea

întâlnire rară cu o scriitură care îți oferă timp să gândești, să simți și să revii asupra propriilor întrebări.

Sper ca cititorii să se apropie de această carte cu aceeași deschidere cu care am citit-o eu, fără grabă, fără prejudecăți, lăsându-se conduși de ritmul interior al unei autoare care scrie nu pentru a impresiona, ci pentru a comunica sincer. În acest sens, volumul Getei Țirel este o invitație la dialog, unul tăcut, dar profund, între text și cel care îl parcurge.

Anamaria Borlan

Interviu cu Geta Țîrel

Consemnează Anamaria Borlan

AB: Doamna Geta Țîrel, bună ziua! Am în fața mea o poetă / scriitoare cu o activitate complexă! Îți rețin atenția cu câteva întrebări, dacă ești amabilă să răspunzi.

Ai un palmares impresionant atât în volumele de poezii cât și cele de proză. În ce constă activitatea ta literară?

GT: În primul rând așa dori să știți că nu scriu foarte ușor mai ales poezie pentru copii. Ce pot spune? Particip la concursuri literare cu tematică, după imagine, adevărate provocări atunci când se ivesc. Îmi place să scriu literatură Fantasy, fabule, basme, proză scurtă, iar adevărata provocare este, în premieră pot spune, romanul „Făurarul” și care să fiu sinceră, a pornit dintr-un text de proză scurtă la care tot simțeam nevoia să adaug noi pagini. De fapt nici nu am adăugat acest text în viitorul volum de proză scurtă aflat deja la tipar.

Un alt roman început cu doi ani în urmă, „Nu am arbore genealogic” și un alt text inedit la care lucrez în paralel cu alte proiecte literare: „Cealaltă față a adevărului” care momentan nu știu ce va fi. Poate o nuvelă, un roman, voi vedea; deocamdată nu sunt decât 16 pag. Word, și nu sunt nici măcar la jumătatea povestirii, spun eu.

În luna ianuarie am participat la un concurs de proză scurtă pe grupul literar Revista Agora Artelor cu textele: „Semnul cucului” și „Omul tanti Leonora”. Și tot pe același grup și

tot în luna ianuarie cu poezia pentru copii: „Pițigoii și miera vorbărează”. Zilele acestea chiar am scris cinci poezii dedicate vestitorilor primăverii, lui Ghiocel, înnoirii naturii, un lucru ce mi se întâmplă destul de rar.

AB: Pentru persoanele care nu au avut ocazia să te cunoască, ne poți spune câteva lucruri despre tine.

GT: Sunt născută în localitatea Dumbrăveni, jud. Vrancea, într-o familie modestă, cu patru copii. Am urmat școala generală în comuna mea natală, limitrofă localității unde m-am născut, Gugești – jud. Vrancea, Liceul, apoi cursurile universitare la Facultatea de Drept „Spiru Haret”, filiala din Brașov. Mi-am susținut examenul de licență, m-am căsătorit apoi prin căsătorie m-am stabilit în orașul Brașov unde locuiesc și în acest moment, dar singură. Soțul meu nu mai este printre noi.

AB: Povestește-ne despre debutul literar.

GT: Debutul meu literar șchiopăta foarte tare. Exista mai mult dorința de a scrie, dar nu scriam bine. Idei aveam, dar lipsea restul... Doar scriam, scriam și nu înțelegeam ce înseamnă, de exemplu „ritmul rupt” la poezie. Acum îl simt...

Am debutat pe grupul literar, care nu mai este de ani buni - „Casa Gândului Cleopatra”. Acum, regret că nu am ținut o evidență a tuturor celor care m-au ajutat să cresc... literar. Doamna Profesor Georgeta Șalgău nu mai este printre noi, era ajutorul meu de nădejde, Dumnezeu să o odihnească în Pacea Sa!

Să scriu proză?... a fost dintr-un impuls, dar textele postate pe diferite grupuri nu primeau nici măcar un minim de atenție, mai ales la concursuri, și-ar fi trebuit să renunț, dar îmi plăcea ceea ce scriam. Postam și nu mă așteptam să placă cuiva până într-o zi când poetul Eugen Serea, comentează la unul dintre texte. În ideea că greșise, i-am spus cine sunt și nu greșise.

Mie îmi era adresat, și astfel... oricum am continuat să scriu, ca să apară în final primul volum de poezie pentru copii: „Și aricii visează” - 2018. Apoi cel de-al doilea volum, tot poezie pentru copii: „În țara lui Tepișor” - 2020, la Editura Art Creativ, și drumul a continuat cu volumul de proză scurtă: „Dantela Timpului” - 2023, la Editura Cristian PlusArt.

AB: *Ce ai simțit când ai publicat prima carte?*

GT: O teamă cumplită! Văzusem o cacofonie în momentul când am ținut cartea în mână abia adusă acasă, alte mici greșeli pe care nu le observasem... Apoi m-am obișnuit cu ideea că va fi un alt volum când voi scrie mai bine, mai atent, iar cărticica o răsfoiam atât de des, de parcă nu ar fi fost scrisă de mine. Mult timp o mutam de colo colo, doar să o am aproape.

Eram mândră, mândră, în sufletul meu doar, pentru acest „talant” pe care îl promisem, de a scrie poezie pentru copii, dăruit tocmai mie.

AB: *Dar când ai primit primul premiu?*

GT: De fapt nu a fost un premiu, dar l-am simțit ca fiind marele trofeu al aceluia concurs de pe Grupul literar - „Însemne Culturale”, la care am participat. Poezia s-a numit „Pinul”, iar câțiva membri din juriu i-au dat câteva puncte, puține, țin minte, dar poezia mea nu trecuse neobservată, mi-am spus eu, cu sufletul plin de emoție și fericire. Această atenție a fost maximum pentru mine, marele premiu... de atunci!

Premii, mențiuni mai mult, luam în mod frecvent la concursurile pe unde participam, însă într-o dimineață, când știam că se vor afișa rezultatele, găsesc, plină de stupeoare: Locul I – Geta Țîrel cu textul de proză scurtă „Nicuță cel nou” pe Revista Agora Artelor. Acesta a fost primul meu loc întâi, apoi a urmat altele...

AB: *Ai un loc anume unde scrii?*

GT: Da, să știți că am! Pe colțul mesei din bucătărie scriu poezie, mă simt inspirată în acel loc, iar proza o scriu în sufragerie, la birou, unde am instalat și laptopul și scriu direct, fără un text scris în prealabil.

AB: *Ce mesaj sau temă transmiți cititorilor?*

GT: Visele se pot împlini, dar nu fără fapte, fără sacrificii. Trebuie să crezi în tine, în ceea ce „zidești”. Deci?... „zidește”!

Iubiți natura, ocrotiți-o, respectați verdele cu tot ceea ce ne înconjoară și ne dăruiește.

Ceea ce tu nu poți face, nu distruge, ajută acolo unde poți și îți stă în putere.

AB: *Câte volume ai tipărite, poezie și proză?*

GT: Patru, două de poezie pentru copii și două de proză scurtă, dar și mai... puțin scurtă. Ultimul volum se află sub tipar la Editura Cristian PlusArt, va ieși în această lună, în februarie.

AB: *Cărui segment de public te adresezi?*

GT: Nu aș putea spune exact, celui cititor. Tehnologia vi-tregește un pic cartea, dar locul pe care îl are aceasta, nimeni, sper din suflet, nu îl poate înlocui cu altceva.

Copilul din noi nu dispare, ne însoțește toată viața, de asemeni și copilăria. Când ceea ce scrii „vorbește”, există și cititorul și mie îmi place să scriu, de-aici îmi iau, uneori, seva zilei.

O fetiță căreia mămica ei i-a cumpărat cărticica lansată tot atunci, pe ascuns a luat cartea la școală, era clasa a II – a, și la întoarcerea acasă învățase pe dinafară poezia „Aurăș” din volumul „Și aricii visează”.

Altă dată, din publicul unde mă aflu, cineva avea Antologia „Colecția de povestiri science-fiction și fantasy pentru prietenii noștri Nevăzătorii” ce tocmai o cumpărase, cred eu, și când i-am spus că un text scris de mine se află printre acele coperti, a rămas surprins. Am spus și titlul și-n acel moment, dându-mi-a povestit subiectul textului și trăirea de la sfârșit a mamei personajului principal, Nicuță, cuvânt cu cuvânt. Acesta ar fi o parte din acel segment de public.

AB: Ce proiecte de viitor ai, privind scrisul?

GT: Ar fi cel puțin opt proiecte, dar nu le pot cuprinde în scurt timp.

Doar poezie pentru copii ar fi pentru cel puțin trei volume, un volum cu basme, un altul cu fabule. Cum am mai spus, cele două romane, textul pe care închid laptopul „Cealaltă față a adevărului”, sper să rămână cu același titlu. Cam acestea ar fi pentru moment.

Nu am specificat numele ultimului volum de proză scurtă, deși cu anumite texte mă contrazic categoric, aflat în manuscris, deocamdată, la Editura Cristian PlusArt - „Lumea Arghirei”.

AB: Mulțumesc, îți doresc mult succes!

GT: Și eu vă mulțumesc frumos pentru încrederea pe care o aveți, aceea de-a îmi fi aproape, de a mă susține.

Am sperat să mi se întâmple o asemenea minune și, iată-mă în aceste cuvinte de până aici.

Sunt onorată peste poate, peste așteptări. Mult succes și dumneavoastră!

Lumea Arghirei

Vorbele Arghirei nu mai mirau pe nimeni, nu mai aveau de ce să mire!... Păreau aceleași, iar și iar, până la epuizare, ca după un scenariu bine stabilit și rar mai schimba câte ceva la acesta, dar niciodată în mai bine, ci tot în mai rău. Lumea trecea de-acum nepăsătoare pe lângă ea, grăbită, o ocolea chiar tare de tot. De multe ori, de parcă ar fi fost ceva contagios și doar câte vreo unul-doi mai întorceau capul în spate sau se închinau albiți la față de la cele răcnite de ea cu toată furia spre ceva nevăzut. Și nu conta cum era vremea, chiar de era căldura lui cuptor, Arghira, era întotdeauna îmbrobodită cu câte trei-patru, poate și mai multe, un morman de basmale groase, îngrămădite și îndosite pe cap, iar dacă îmi aduc bine aminte, mai toate de lână. Iar hainele de pe ea, nu erau altfel decât curate și frumos călcate. De altfel, dacă o priveai atent, când mai căuta, tot ceva nevăzut, boscorodind spre pământ, îți puteai da seama că este o femeie frumoasă, cu trăsături nobile, ochi mari și migdalați, un nas frumos ce îi împodobea fața ușor măslinie, de părea o zeitate coborâtă din Olimp. Dar toate acestea numai câteva secunde, după care fața i se schimonosea din nou muncită, când își relua vorbele cu blesteme, cu cine mai știe ce și punându-și poalele-n cap, arătându-și toată goliciunea, de care nimeni nu credea că este conștientă.

Se dezbrăca de nenumărate ori de puloverașul ei gri - petrol sau verde - păduratic, ca tot de-atâtea ori să măture cu el pe jos și să-l ia apoi în grabă pe ea. Nu era zi să n-o întâlnești pe Arghira. Făcea parte din decorul răspântiilor din sat, de la un

capăt la altul, dar mai mult în cea care ducea spre gară. Acolo parcă își spunea oful cel mai tare și cel mai mult... Se ducea, se rotea, se întorcea.

Uneori, Arghira își smulgea câte o basma de pe cap și-o vântura amenințător, certându-se cu cerul... O arunca, o lăsa acolo un timp, o călca în picioare, o scuipa, apoi, grăbită, o aduna cu teama că ar putea ca cineva să i-o fure. Se vedea asta după privirea iscoditoare, iute, în toate părțile dusă, și-apoi, să se îmbrobodească cu amenințări sfârșite într-un zâmbet de izbândă. Alteori avea o geantă frumoasă, elegantă, pe care o umplea cu ce găsea și nu conta că erau frunze sau pietriș, bolovani, ea umplea geanta pe care apoi o golea tot într-o ceartă, și să o umple iar și tot așa, până când pleca agale, vorbind pe șoptite și dat din mână, tot muncită de ceva nevăzut, înspre pod. Acolo se așeza, parcă să-și mai tragă sufletul, salutând trecătorii, ca un om blând și la locul lui.

Mai erau și băietani care își puneau mintea cu ea, zădărind-o. I se așezau în față, o încercuiau și-o imitau, și-o provocau, și-o strâmbau, de ea, aproape că-și pierdea și mai rău mințile și-atunci, lua câte-un bolovan și se făcea înspre ei. Se ducea când în stânga, când în dreapta, căutând un sprijin, tot imaginar, dar niciodată nu arunca bolovanul, doar îl ținea strâns, de se vedea cum i se învinețește mâna, iar la gură îi apărea aceeași vinețeală, care îi rămânea mult timp așa, ca un cerc. Își puneau mintea cu ea, și-avea noroc să scape de hărțuirea lor doar dacă trecea cineva ce-avea curaj de fier, care îi rușina și care nu pleca de-acolo decât când o lăsau în pace, singură, în legea ei, cum se mai spune. Sau ieșea cineva la ei din câte-o curte cu câte-un par și mai rar cu vorbă bună, doar așa, doar așa scăpa de ei.

De multe ori, plângea lumea, că nu se putea să nu ți se sfâșie sufletul când o vedeai cum se schimba întruna la față, și-i prindeai și acea frumusețe plină de liniște, apoi se transforma ca prinsă de-o furtună necurată.

Casa părintească a Arghirei, că avea acoperiș deasupra capului, nu stătea pe drumuri, era o casă frumoasă, mare, cu arcade largi și bine îngrijită. Era poate una dintre cele mai frumoase case ale locului, c-o verandă văruiată în alb și crem, unde se zăreau din drum câteva fotolii spațioase din răchită împletită, lăcuite, în jurul unei mese ovale, tot așa, din răchită. Avea până și trandafiri urcători în fața casei, roșii, grenă, roz și albi, care te obligau parcă să te oprești minute bune și să le admiri frumusețea cea rară, să le simți mirosul unic, atât de parfumat, mai ales seara. Erau tot o floare, cât pumnul, ochioși și duși pe scărițe din șipci frumos geluite, până sus, la streășina înaltă, la uluci.

Dacă ziua băntuia răspântiile, seara, când se întorceau vitele de la izlaz, le aștepta, mergea în fruntea lor, în clinchete de clopoței și dangăte de tălângi pe care le-aveau, câte unele, la gât. Părea că dirijează turma care se tot împuțina intrând în curți, iar aproape de pod, părea că o îndrumă să treacă pe sub el, și-atunci zâmbea fericită, a ușurare, ducându-se când în sus - când în jos, pe lângă vite, de parcă le saluta, își lua la revedere. Nimeni nu înțelegea de ce, de ce era ea atunci fericită și nici nu s-a aflat! A rămas ca o vorbă: „Așa-i ea, Arghira. I-o fi scris așa, să trăiască într-o lume a ei, numai a ei, neștiută de nimeni!” Și-a rămas în vorba neschimbată a satului, dar mulți știau povestea, însă era prea greu de spus... Te seca la inimă, cum se mai spune în popor, de nu mai scăpai de acel of, nici de lacrima din ochi!

Tanti Șerbana, un pic de-a familiei - erau neamuri mai de departe - ea ce mai povestea, dar cu zgârcenie și-o podideau lacrimile și-abia, abia reușea să-și șteargă ochii cu lacrimile puhoi, și dând din cap, spunea: „Ce mai fată a fost! Ce mai fată deșteaptă a fost, n-a fost alta ca ea!... n-a fost... și-i mare păcat de ea, mare păcat!” și sfârșea într-un bocet de săltau hainele pe dânsa de-atâta durere.

Fată frumoasă, de măritat, Arghira, era fiica cea mare a unei familii de avocați din sat, ce-a întâlnit iubirea vieții ei în timp ce se afla la studii în Franța, la Sorbona. Diploma dobândită

la una din cele mai cunoscute universități din lume, era atât bucuria familiei cât și cea a localității de baștină. Nu se mai auzise până la ea de-o asemenea reușită intelectuală. Minte ei sclipitoare, dorința de cunoaștere care o dusese până pe meleaguri străine, cele ale lui Alexandru Dumas, Napoleon, Baudelaire, pentru care avea o slăbiciune bolnăvicioasă și unde a convins primind: „Magna Cum Laude”. Era ceva ieșit din comun prin acel loc cât și prin împrejurimi. Au vorbit până și ziarele din Franța, din țară, Televiziunea Națională, primarul, de atunci, la „Ziua recoltei”, până și preotul din sat, de câteva ori, la slujba de duminică, mândru de un asemenea vlăstar al satului cu o reușită din cea mai strălucitoare.

La fel a fost și când l-a cunoscut pe Bernard, cum spuneam, iubirea vieții ei și urma să fie dusă până în fața altarului, așa și-au promis. La fel simțea și Bernard. Argira, cum o alinta el, era iubirea cea așteptată, tot ce și-a dorit, chipul angelic pe care l-a prezentat familiei, și care i-a cucerit pe toți, fără excepție. După absolvire, ea s-a întors în țară, să-și încarce sufletul un pic obosit, din „leagănul copilăriei”, dar nici după două săptămâni s-a trezit cu Bernard, care auzind despre datina de-a cere de la părinți mâna fetei de măritat, cu părinții săi la braț, s-a prezentat cu mare cinste la ea acasă. Iar Arghira, tot atunci a primit inelul de logodnă, un inel care transmis din generație în generație, a ajuns tocmai la ea, și un buchet de trandafiri albi, cum ea nu mai văzuse, adus chiar din Franța. Era imens buchetul, iar parfumul delicat, era la fel de neuitat ca însăși acest eveniment crucial din viața unei fete, din viața ei.

Nunta era doar un pas din zile, atât. Urma negreșit, anunțată fiind după sezonul de curse din septembrie, după ce Bernard, urma să participe pe calul a cărui proprietar era. Momentul ajunsese la start, iar calul lui, medaliatul Basarab (Bessarabien), un cal din rasa Lipițan cumpărat de la Herghelia de cai de la Sâmbăta de Jos, ajunsese să fie unul dintre cei mai bine cotați

cai de pe tabloul cursei a patra de la Longchamp, în rating-urile oficiale.

Bucuria familiei lui, a prietenilor, cunoscuților, era la culme, dar ambuscada creată după cea de-a doua curbă a traseului, dezechilibrul provocat de atingerea crupei calului său de către un alt cal l-a făcut să cadă sub copitele cailor care veneau din spate, fiind aproape strivit. Doisprezece participanți la cursă au murit acolo, pe loc, fără nicio șansă, într-o îngrămădeală de carne sfârtecată ca într-un măcel... Sânge sărind în șuvoi printre harnașamentele de pe cai, nechezaturi, copite și icnituri cu un ecou atât de puternic încât păreau că taie cerul, și-l cutremurau întruna și nu se mai terminau. Amuțise întreaga arenă, întregul cuprins a amuțit apoi ca un întuneric închis ermetic. Bernard, viața ei, a fost găsit cu greutate în tot acel amestec macabru, greu de descris și dus cu elicopterul la cel mai apropiat spital, dar cu toate eforturile desperate ale echipelor de medici, nu a mai putut fi salvat.

Așa se explicau zilele în care purta pe cap un voal alb din dantelă ros de timp, dar care își avea încă frumusețea prinsă într-o noblețe ce părea că îi plutește pe deasupra și un buchet uscat din trandafiri, să fi fost albi?!... pe care îi ținea pe braț privindu-i ca pe tot ce-avea mai drag pe lume, ca pe unicul odor.

Așa se explica... cumva... câte - câte ceva din lumea Arghirei.

După dispariția fulgerătoare a lui Bernard, a încercat să își găsească locul, dar nu l-a mai găsit până într-o zi când una dintre surorile Arghirei, deschide poarta unui tânăr chipeș, care suna de zor la sonerie și care semăna leit cu cineva, dar pe moment nu știa să spună cu cine. Poate cicatricea de la sprânceana dreaptă să o fi descumpănit-o un pic. Se zăpăcise cu totul, ținând mâinile împreunate la piept îl privea ca și cum ar vrea să afle răspunsul. Căuta, atât pe fața străinului, în ochii lui, acel răspuns, cât și în memoria ei, dar nu îi dădea de cap, nu reușea, rămânând ținută cu privirea pe chipul lui, ca un semn de întrebare. Pe de altă parte, îi pornea o căldură din stomac, ba un